

LIBERTATEA

Foale pentru săteni și muncitori întemeiată, la Orăștie în anul 1902

Redactor sufletesc:

† ION I. MOȚA

Fondator:

† Pr. IOAN MOȚA

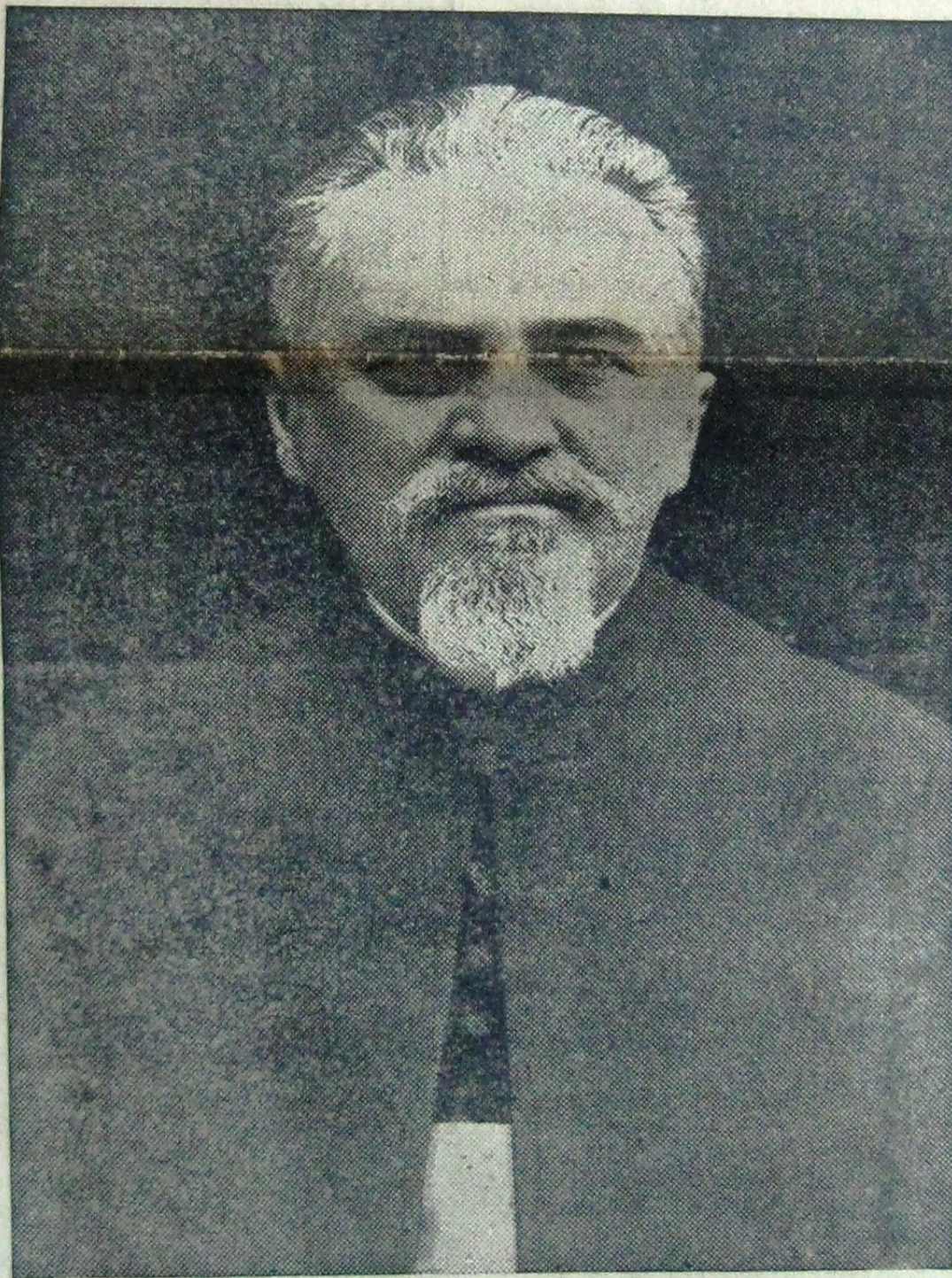
Cererile de abonare și bani
pentru foale se trimit pe adresa:
Administrația: „LIBERTATEA”
BUCUREȘTI II: Str. Popa Savu 66
Telefon: 2.19.74

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe 1 an	150 lei
Pe 6 luni	75 lei
Pe 3 luni	40 lei
Un număr singur costă 3 lei	

Gazeta apare săptămânal
sub îngrijirea lui
VIOREL TRIFA

Intemeietorul gazetei noastre a murit

Chipul Părintelui Moța dela Orăștie

Părinte MOTA

Obosit de prea multă trudă ne-ai părăsit. Te-ai mutat în altă lume desigur mai bună decât cea în care ai viețuit peste 70 de ani.

Acolo nu vei mai suferi închisoare pentru că ai luptat luptă dreaptă pentru neamul românesc.

Nici Ungurii și nici ucigașii guvernului Armand Călinescu nu vor mai putea să te arunce în închisori.

Nici bărfitorii nu te vor mai necăji și nici cenzura nu va mai tăia rândurile ce-ai scris cu dragoste pentru țară și pentru Legiune.

În sfârșit ai liniște și pace.

Ai trecut în lumea unde nu este nici durere nici suspin.

Durere este pentru noi că am pierdut pe părintele Moța.

Neamul românesc mai duce și azi lipsa de popa Moța dela Orăștie.

Și astăzi ca și în zilele de apariție a gazetei Libertatea milioane de Români zac în țară străină. Și astăzi apasă jugul greu asupra țaranului român pentru care popa Moța a scos gazeta „Libertatea”.

Și astăzi mai trăesc în țara noastră copii cuprinși de dragoste de neam, ca aceia pe cari i-ai apărat Sfinția Ta în „Libertatea” pe la 1922 și în toate procesele ce-au urmat.

Și astăzi mai sunt în țara noastră din aceia împotriva cărora ai fulgerat cuvinte de foc din sihăstria dela Orăștie.

Ei sunt, dar Sfinția Ta nu mai ești.

Trupește ai plecat — sufletește ai rămas însă aici.

Ai putut să vezi, încă în viață fiind, legionarii Căpitanului nostru cum clădesc o Românie nouă ca soarele sfânt de pe cer, cum a spus-o iubitul Sf. Tale, Ionel.

Ai putut să vezi strădania tinerilor legionari pentru desrobirea fraților noștri și ai putut să recunoști în cântecele lor pedeapsa ce se va coborî peste toți tâlharii neamului nostru.

Suntem siguri că l-ai văzut.

Și nu te-ai înșelat cucernice Părinte.

Legionarii duc mai departe cele pentru care Sfinția Ta te-ai străduit.

De aceea

Dormi în pace

și binecuvântează truda noastră a tuturor.

VIOREL TRIFA

Ce a poruncit Comandantul Legionarilor la moartea Părintelui Moța

Se va citi în toate cuiburile în ședință solemnă în ziua înmormântării Părintelui Moța la Orăștie:

Părintele Ion Moța, tatăl eroului dela Majadahonda, după o viață de sbucium și dureri, închinată Neamului Românesc, a închis ochii pentru totdeauna în Capitala României Legionare.

Prigonit sub unghiuri pentru credința lui naționalistă, Dumnezeu L-a învrednicit pe marele Preot al neamului nostru să cunoască și zidurile reci ale închisorilor românești și să fie lovit de cele mai cumplite dureri la o vârstă împovărată de ani.

Părintele Ion Moța și-a împlinit misiunea pe acest pământ.

În vechea Ungarie a luptat în primele rânduri pentru eliberarea poporului românesc din robia maghiară, iar după războiu, fiul Său, Ionel Moța, a continuat linia de jertfă și luptă a tatălui, întâlnit cu Căpitanul pe marele plan de transformare launtrică a poporului nostru.

În marea înclătăre dintre cele două lumi, Părintele Moța a fost unul dintre cei puțini din vechea generație, care a înțeles eforturile de înnoire ale tineretului, care le-a urmă-

rit cu dragoste de părinte și care le-a ocrotit și apărat.

Părintele Ion Moța a trăit, zi de zi, frământările generației noastre până când Dumnezeu L-a încercat cu cea mai mare durere: jertfa dela Majadahonda.

După pierderea fiului Său pe câmpiile însângerate ale Spaniei o singură mângâiere a putut să mai aline durerea de Părinte: BIRUINȚA LEGIONARA.

Majadahonda va străluci în istoria neamului românesc și va înfrunța veacurile. Prin ea s'a înălțat neamul românesc spre înviere și tot ce a scris și a gândit Ionel Moța vor rămâne puncte de reazim pentru toate așezările de mâine, ale poporului nostru.

Părinte al tuturor durerilor și răstignirilor, să ierți neamului românesc umilirile și suferințele pe cari Le-ai îndurat din pricina celor înstrăinați, și, nouă, tuturor, să ne dai iertarea Ta, Părinte a lui Ionel Moța și Părinte al neamului românesc.

București, 23 Noembrie 1940.

HORIA SIMA

Comandantul Mișcării Legionare

Patriarhul neamului românesc

A murit părintele Protopop Ion Moța. După cincizeci de ani de luptă și de jertfe în slujba neamului, a Patriei și a lui Dumnezeu!

Iată o „plecare”, în fața căreia trebuie să cadă în genunchi și să se cutremure, tot ce e român, tot ce va fi român de acum încolo, pe lumea această.

Neamurile trăesc, uneori, numai prin oamenii lor mari. Acești oameni mari, adună în ei tot ce are neamul lor mai bun pe lume: noroc, credință, dărzenie, putere de dragoste și de jertfă, înțelegere a istoriei și a durerilor celor mulți și obișduiți. Și prin aceasta, sfarmă toate zidurile din calea neamului lor, răscumpărându-i în fața lui Dumnezeu și a celorlalte neamuri, mântuirea, biruința și învierea. Unul dintre acești oameni mari a fost și va rămâne peste veacuri, pentru întreg neamul românesc, părintele Ion Moța.

Și-a ridicat viforos tineretea, flacăra din sângele revoluționar al crăișorului Horia, pentru libertatea neamului român, în contra tuturor dușmăniilor, în contra tuturor desnădejdiilor, botezând în jertfa sa temnițele maghiare. Și a înălțat în această viforită un steag uriaș: „Libertatea”.

Sub steagul acesta de slovă și lumină, de dragoste și adevăr, preotul Moța a adunat zi de zi, tot neamul. Nici scris pentru cei ce știu ceti, ci pentru cei mulți. Pentru cei ce nu știu ceti. Cu el, odată cu slujba lui de patriarh la altarul neamului și al lui Dumnezeu, cetesc de aproape patruzeci de ani, toți românii: din Ardeal, din Banatul Iugoslaviei, din Pind, din Bucovina, din Patria liberă, din Basarabia și din îndepărtata Americă. Și vor ceti mereu, din isvorul lui de libertate, cât va dăinui românismul în istorie. Libertatea lui n'a însemnat o gazetă, ci o luptă pentru neam, pentru libertatea ne-

amului. De eliberare de sub cătușe, de sub povara întinericului pământesc, de sub povara ticăloșiei și a păcatelor. Pentru că, nu temnițele omoară un neam, ci păcatele.

Libertatea a însemnat drumul re-găsirii noastre ca neam în fața lui Dumnezeu. Și pentru că acest om mare, a mers în fruntea durerilor românești, iubind multimile obișduite și sărace, Dumnezeu i-a hărăzit chinul celei mai mari fericiri. A hotărât ca din sângele lui, din casa lui curată, să se nască Ionel Moța, mucenicul lui Iisus Hristos, jertfit de neamul acesta, de ticăloșia noastră cumplită, la Majadahonda.

De-abia acum ne dăm seama ce mare a fost acest patriarh al credinței creștine și al neamului: protopopul Ion Moța.

De-abia de-acum încolo vor începe să plângă cei ce l-au lovit.

Deabia acum înțelegem de ce i-a fost dat familiei lui, să se întâlnească în viață, pentru luptă, moarte și înviere într-un neam, cu cealaltă familie plăcută lui Dumnezeu, din mijlocul, din sângele căreia, s'a ridicat Căpitanul.

Părintele Moța n'a murit. A înviat. Ca să stea la dreapta lui Dumnezeu. Alături de Căpitan și de Ionel Moța. Ca să ne privegheze, soarta: luptele, înfrângerile, biruințele și urcușul spre înviere. Frângându-ne genunchii în fața rămășițelor lui pământești, astrucate în întima Ardealului, vrem să însemnăm cutremurarea noastră, micimea noastră a celor cari încă nu l-am înțeles, și încă nu-l urmăm.

Trebuie să ascultăm glasul părintelui Ion Moța care se roagă pentru noi. Căci, dacă e adevărat că profeții mijlocesc legătura între oameni și Dumnezeu, atunci părintele Moța, e cel dintâi adevărat patriarh al neamului și al Bisericii românești.

VASILE POSTEUCA

A plecat un Apostol

Părintele Moța și-a încheiat rosturile pe acest pământ.

Viața lui a fost plină de fapte mari și mărețe cât povestea acestui neam.

Alături de Horia, Avram Iancu, Părintele Lucaciu și alți neînfricați luptători ai drepturilor ardelenesti, Părintele Moța rămâne să vorbească veacurilor despre sfânta dragoste de glia strămoșească.

Tânăr teolog, a scris poporenilor ca să le lumineze mintea și sufletul, iar pentru asupritori n'a avut decât cuvinte grele ca plumbul.

Deaceia a și suferit atâta. Dar nu și-a plecat capul nici odată.

A zăcut în multe temnițe unguerești, a îndurat însă robia cu bărbăție neînfricată știind că dreptatea noastră e mare cât cerul.

Și învierea Neamului a văzut-o din mila Domnului dar, în marea lui desnădejde a apucat și a doua lui Răstignire.

Feciorul și l-a crescut în frica lui Dumnezeu și în vitejie. L'a văzut

luptând și îndurând pentru țară iar mai apoi murind pentru Hristos.

A cunoscut suferințele prigoanei și a văzut pe camarazii feciorului său secerăți de gloanțele călăilor pentru vina de ași fi iubit țara.

Paharul amărăciunilor l-a sorbit până la fund.

A fost un mare și sfânt Mucenic și așa va rămâne deapururi pentru Neamul acesta.

Cădem în genunchi, cu smerenie, în fața sfintelor rămășițe pământești ale Părintelui Moța pentru faptele lui mari, pentru jertfele lui cutremurător de mărețe, pentru pildele și învățămintele sale.

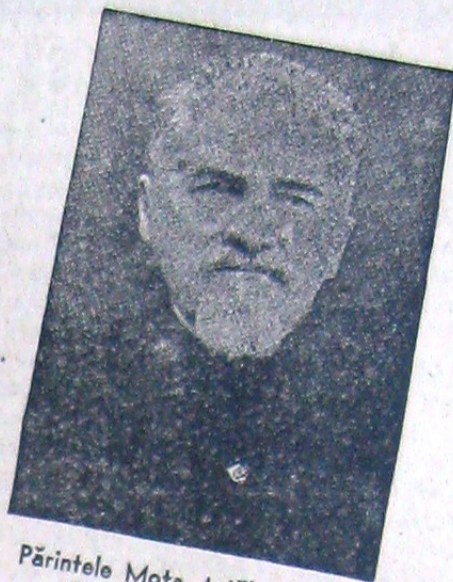
Va duce Căpitanului, lui Ionel Moța și camarazilor: vestea biruinței legionare. Despre nouă robie, adusă din pricina păcatelor trădătorilor de ieri, nu le va spune nimic, pentru că Părintele Moța știe că noi urmașii vom face o Românie Mare ca soarele sfânt de pe cer, cu brațele noastre, ce va fi trebuință, cu trupurile noastre.

IOAN OPRÎȘ

Chipuri dintr'o familie de luptători

D-na Moța, soția Părintelui Moța în costum național
(Fotografie făcută nouă 30 de ani).

Părintele Moța, tatăl acestei familii de luptători.

Ionel Moța, fiind, în 1933, dela închisoarea Jilava cu Iridenta, soția lui și cu cei 2 copii, Mihăiaș și Gabriela

Ionel Moța, — care a murit pentru credință în Spania, — face cărămidă la Casa Verde, lucrând ca orice muncitor.

Pe vremea luptelor studentești din 1922, Ionel Moța scrie scrisori către studenți în curtea casei dela Orăștie

D-na Iridenta Moța, rugându-se mormântului lui Ionel Moța dela Casa Verde

Mihăiaș și Gabriela care sunt viitorul acestei familii

Ionel Moța și soția lui Iridenta

Cum a fost dus la locul de veci părintele Moța

Lucruri văzute și scrise de către un trimis anume al Redacției

Miercuri seara la ora 7 și-a închis ochii pentru totdeauna Părintele Ion Moța. Moartea lui s'a răspândit cu iuțeala fulgerului, ducând jale și lacrimi în casele tuturor bunilor români: El moare la vârsta de 73 de ani, încheind astfel o lungă viață de lupte și suferinți.

IN BISERICA LEGIUNII

Corpul fără de viață al Părintelui Moța, a fost așezat îndată după moarte, în biserica Ilie Gorgan, acolo unde cu 3 ani mai înainte, s'a odihnit și fiul său Ionel Moța, biserica rugăciunilor Căpitanului și a întregii mișcări legionare. Îndată au început slujbele preoților și o gardă de legionari a veghiat neîncetat la căpătâiul lui. Cum s'a auzit vestea morții, mii de oameni au mers la biserica Gorgan pentruca, trecând prin fața sicriului și făcându-și o cruce și o rugăciune, să dea o ultimă pământească cinstire, marelui luptător naționalist. Și a stat Părintele Moța, în biserica Legiunii, de Miercuri seara până Vineri la ceasul 12, când a început sfânta slujbă a înmormântării.

Neamul își cinsteste neînfricată luptători. Guvernul român, ca o recunoștință din partea neamului întreg, a hotărât să-i dea Părintelui cea mai mare cinstire, făcându-i funerării naționale.

Încă de dimineață în jurul bisericii Ilie Gorgan s'a adunat lume multă. Sosec primele grupări de legionari. Intrarea în biserică este frumos împodobită cu verdele legionar al crăcilor de brad, peste care sunt puse drapelul național, negru și drapelul verde cu gardul de fier și crucea albă. Slujba religioasă începe la ora 12 și este făcută de cei mai de seamă preoți din București. Sunt de față îndurerații membri ai familiei, între care D-na Maria Moța, soția Părintelui, încovoiată de marea durere, apoi Mihăiaș și Gabriela, cei doi copii ai eroului Ionel Moța, D-na Elena Corneliu Z. Codreanu, soția Căpitanului, Prof. Ion Z. Codreanu cu Doamna, trimisul M. S. Regelui Mihai, Horia Sima, comandantul Legionarilor, trimisul Germaniei și ministrii Italiei, Japoniei și Spaniei în țara noastră, d-na General Antonescu, soția Conducătorului Statului, d-na Alexandrina Cantacuzino, d-na Veturia Goga, soția luptătorului Octavian Goga, domnii miniștri din guvernul legionar, conducătorii Legiunii, în frunte cu comandantul Bunei Vestiri, un numeros grup de generali, reprezentând armata, apoi câteva unități militare dela regimentele din București cu drapel, trimișii studenților și a tuturor organizațiilor legionare din București, cu drapel. Slujba religioasă s'a sfârșit la ora 1 după amiază.

PE STRAZILE CAPITALEI

Sicriul cu sfințele oase este ridicat din biserică și purtat de șase preoți. Imbrăcat în drapelul național, este așezat pe un afet de tun, tras de șase cai albi. În acest mo-

ment, clopotele tuturor bisericilor din Capitală au început să sune, iar armata și legionarii au dat onorul. Aceasta este cea mai mare cinstire ce poate fi dată unui om.

În frunte sunt coroanele de flori purtate de legionari, între cari, aceia a M. S. Regelui Mihai, apoi ale familiei și neamurilor, ale Guvernului, ale Mișcării Legionare, coroana mare a gazetei noastre. Plină de durere este mai ales coroana familiei lui Ionel Moța pe care stă scris: „Orfan! a doua oară, te însoțim cu sufletul plin de durere” Mihăiaș, Gabriela și Iridenta.

În felul acesta se pleacă spre Gară. Toate casele Capitalei sunt împodobite cu tricolorul național cu doliu. Străzile sunt pline de oameni, care cu lacrimile în ochi, salută cu mâna întinsă, rămășițele pământești ale marelui luptător. Ajunși în fața Palatului Regal, preoții se opresc și rostesc o scurtă rugăciune în timp ce gornistul dela Palat a sunat onorul și garda a prezentat armele.

Ajunși în fața Gării de Nord, tunul purtând sicriul cu trupul Părintelui oprește și în timp ce muzica militară cântă „Deșteaptă-te Române”, marșul atât de drag și pentru care a luptat și a suferit atât de mult Protopopul Moța, batalionul de onoare al reg. 30 dorobanți și unitățile de legionari și legionare trec în pas de defilare, dând ultimul onor.

Sicriul purtat de umerii preoților este dus și așezat în vagonul care-l va transporta la Orăștie.

Întru întâmpinarea Părintelui au venit în gara de Nord și un grup de flăcăi dela Orăștie, îmbrăcați în costumul moșilor.

DRAGOSTEA ȘI PREȚUIREA SOȚIEI EROULUI IONEL MOȚA

Doamna Iridenta Moța, soția lui Ionel Moța, deși grav bolnavă de mai bine de cinci săptămâni, a părăsit patul suferinței din spital, ducându-se la biserică și de acolo la gară, petrecând astfel încă câteva clipe, alături de cel ce i-a fost de mare sprijin în viață. Deși foarte slăbită și sprijinindu-se numai de brațele legionarilor dela gazeta noastră, Doamna Iridenta a ținut totuși să fie de față, până în momentul în care, un șuerat de fluer și un nor de fum, au anunțat plecarea trenului.

PRINTRE LUMÂNARILE ȘI MINIERII PRAHOVENI

E ora 3 după amiază, în momentul în care trenul părăsește gara de Nord. Sicriul este așezat într'un vagon special, împodobit numai cu cefină verde de brad. La căpătâiul mortului ard neîncetat lumânări și tămâie. Câte 4 legionari fac merou (cu schimb) de gardă, iar preoții citesc rugăciuni.

Prima gară unde trenul oprește câteva minute este Ploieștiul. Sosim la ora 4.30. Deși zi de lucru, totuși românii ploieșteni au ținut să fie cât mai mulți la gară, spre a da

cinstirea cuvenită marelui luptător. Și sunt de față conducătorii județului, ai orașului și ai Mișcării Legionare.

Un număr de 6 preoți, în frunte cu protopopul orașului, rostesc rugăciuni lui Dumnezeu, pentru odihna sufletului răposatului Părinte. Un fum de tămâie și smirnă înconjoară vagonul cu sfințele rămășițe pământești. După 20 de minute de popas trenul se pune în mișcare, în timp ce, frontul de legionari și legionare, cântă tristul „Imn al legionarilor căzuți”.

Noaptea a început să se lase, peste muncitele câmpii românești printre care aleargă trenul nostru. Din departe zărim un slab pâlpâit de lumânări. Ajungem. E ora aproape 6 când intrăm în gara Câmpina, orașul muncii petrolului. Întru întâmpinarea trenului, au ieșit muncitorii legionari, cu lumânări aprinse. Fețele lor sunt brăzdate de sudoarea muncii și înegrite de fumul sondeilor. În momentul opririi, întregul front de legionari îngenunche, rostind fiecare o rugăciune și apoi se cântă cântecul legionarilor căzuți.

PE LOCUL JERTFEI NICADORILOR

S'a înopțat deabineala când, cu pufăiturile oboșite de greul urcării, trenul nostru oprește în gara Sinaia. Vagonul cu care călătorește Părintele Moța se oprește chiar pe locul unde acum 7 ani, trei flăcăi macedoneni și bravi legionari, au pedsit pe vânzătorul și ucigașul legionarilor, Duca, îngropându-se pe ei în negrul temniței, de unde n'au mai văzut lumină, decât atunci când nelegiuții guvernării trecute, i-au sugrumat în miez de noapte, la margine de pădure, alături de Căpitan. Și atunci au văzut lumina veșnică. Trupul părintelui Moța a venit la Sinaia să mai vadă odată locul jertfei lor, iar sufletul lui s'a întâlnit cu al lor, în ceruri. Peretele gării este legionar, peste care, icoana Căpitanului, privește cu blândețe, la legionarii săi.

LĂNGĂ O NELEGIUITA GRANIȚA

E ora 8.158 când trenul nostru intră în gara Predeal, orașul în care își dorm somnul de veci, aproape toți martirii Legiunii, orașul ales de Căpitan, să fie locaș de închiare neamului întreg. În așteptarea Părintelui Moța au ieșit un mare număr de legionari și buni români, în mâinile căror ard lumânări de ceară.

Patru preoți rostesc rugăciuni. Trenul a oprit la 100 metri de locul pe unde, altădată, trecea ca un brâu de fier ars, granița despărțitoare de frați. Părintele Moța este și el printre mari sfărâmați ai acestui dureros brâu. Plasa Sinaia a depus la picioarele mortului, o frumoasă coroană de flori, pe care sta scris: „Neînfricatului luptător naționalist, Părintelui Ion Moța”.

PRINTRE DUIOASELE LOCURI ALE COPILĂRIEI

Trenul coboară grăbit munții. Am intrat în Ardealul atâtor suferinți și după o oră de mers, ne oprim în gara Brașov, orașul de care sufletul Părintelui Moța este atât de legat, căci aici și-a petrecut el, o bună parte din tinerețe, ca elev al liceului „Andrei Șaguna”.

Brașoveni au ținut să-i dea marelui luptător naționalist și erou al Legiunii, cuvenita cinstire, alergând cu toții la gară, întru întâmpinarea trenului. Un puternic front de peste 600 legionari în cămăși verzi, cu drapelul tricolor, cu cel negru de doliu și cu cel verde legionar, dau onorul. Sunt de față o delegație germană cu un ofițer și una italiană.

Un grup de 6 preoți rostesc rugăciuni. Se cântă apoi „Imn al legionarilor căzuți” și „Cu fruntea sus”. Trenul se pune în mișcare, în timp ce fanfara liceului „Andrei Șaguna” sună onorul.

STRABATAND ARDEALUL SUFERINTELOR DE AZI ȘI DE TOTDEAUNA

Deși e miez de noapte, totuși legionarii din toate satele și orașele ardelenne, ies întru întâmpinarea trenului nostru. Trecem prin Sighișoara, Dumbrăveni, Mediași, Copșa Mică, Blaj. Peste tot figuri legionare încovoiate de durerea marelui pierderi. Din suflete, legionarii își iau rămas bun dela marea lor camarad și sfătuitor, cu cântecul legionarilor căzuți.

E ora 4.15 când trenul intră în marea gară a Teiușului. Aici stăm aproape un ceas. Muncitorii căilor ferate, îmbrăcați în cămăși verzi, au format un puternic front. În mâna fiecăruia arde lumânarea marelui lor dureri. Doi preoți fac rugăciuni pentru odihna sufletului marelui dispărut.

TRECÂND PRIN ORAȘUL MULT DORITEI UNIRI

Au început să se ivească zorile dimineții când, intrăm în gara Alba-Julia, oraș în care s'a hotărât în 1918, unirea pentru totdeauna, a Ardealului cu Patria-Mamă, unirea pentru care Părintele Moța a luptat și a suferit asprimea temnițelor ungurești, ale Vafului și Seghedinului. În fața gării se află un front de câteva sute de cămăși verzi, din garnizoana locală, cetățuile de fete și grupul Fraților de Cruce, având în față, micuții frațiori.

Slujba religioasă este făcută de însăși P. S. S. Episcopul Armatei, înconjurat de numeroși și aleși preoți ortodocși și uniți. De față sunt conducătorii județului și ai orașului precum și toți fruntașii legionari. O companie dintr'un regiment de infanterie cu drapel, a dat onorul.

După 20 de minute trenul pleacă, lăsând în urmă jalea tristei și ultimei despărțiri.

(În numărul viitor vom scrie despre felul cum s'a făcut înmormântarea la Orăștie.)

DIN SCRISUL PARINTELUI MOTA

Numai munca ne va mântui E OARE BINE CE FACEM?

Toți fiii poporului nostru să-și deie bine seamă de acest adevăr. Războiul a răsturnat multe din vechile rînduiri rele ale trecutului, dar a răsturnat și pe unele din cele bune! Așa, de pildă, înainte de războiu, tot omul se punea din greu pe muncă în ogorul său: plugarul își lucra cu drag și cu zor pămîntul, meseriașul meseria lui, muncitorul din fabrică munca lui pentru a merge fabrica bine, minerul în mina lui, și atunci rodea lucrătoria (atelierul) măestrului și rodea fabrica și rodea mina (băisagul), — și atunci neguștorul, care e adunătorul și cărușul și împărțitorul tuturor rodurilor muncii de tot felul, avea ce duce color și color; el ducea roada pămîntului de unde era prea multă, unde era prea puțină; ducea marfa meșterului acolo unde se cerea, ducea lucrurile ieșite din fabrică acolo unde nu se găseau, — și trenurile aveau ce duce și cu ce să se ducă, căci minele de cărbuni le dădeau materialul de ars destul.

Azi pe toate aceste tărîmuri se

simte o lipsă îngrijorătoare. Trenul nu mai merge în rînduială, că nu are cărbuni, și nu are cărbuni nu pentru că doar le-ar fi săcat vîna, ci pentru că a săcat pofta și voia de muncă a lucrătorilor; și trenul nu ce duce, căci meseriașul nu mai lucrează cu aceeași voe bună, nici fabrica nu mai varsă lucrurile gătite de ea, nici chiar plugarul nu și umple piața cu rodul cîmpului său. Și atunci toți strigăm, privind speriați în jur de noi: De ce nu merg trenurile bine, de ce nu aduc ele tot ce ne trebuie?

Apoi nu merg bine și nu ne aduc tot ce ne trebuie, pentru că toți ne-am cam lenevit, ne-am boerit, nu mai lucrăm cât se cade și cât am putea, — și de aceea nu-s toate cele ce ne trebuiesc!

Oameni buni! Să băgăm bine de seamă și să învățăm a ști, că — numai munca ne va mântui de stările strîmtoare, dureroase; de scumpetea ce ne sufocă și de toate relele de care suntem bîntuiți astăzi!

(Libertatea Martie 1926 No. 10)

Este înviere? Este!

Nenorocit omul care trăește în lume fără a fi încălzit de o credință mai înaltă, de o nădejde luminoasă, care să-i facă mai ușoară munca, mai dulce suferința, mai dragă viața și osteneala!

Și nenorocit poporul care nu are pe cerul său o stea luminoasă de care să-și anine toată nădejdea zilelor sale viitoare, și toate credințele sale în viitor.

Îndeosebi nenorocit poporul, care aflându-se în stare de subjugare, trăind în robia altui popor, nu ar mai avea nădejdea că odată capăt se va pune acestei stări de umilință a lui, și că trimite-i-va D-zeul popoarelor răsplata suferințelor sale, ba chiar răzburarea lor față de împăratii săi de azi!

Ce s'ar fi ales de poporul maghiar de n'ar fi nădăjduit că va înălțura odată de pe grumazul său jugul turcesc apoi cel nemțesc? Ce s'ar fi ales de poporul român din Moldova și Muntenia, de n'ar fi nădăjduit că va lua D-zeu de pe grumazul său jugul păgânilor năpraznici? Ce s'ar fi ales de poporul bulgar ori sârbesc, de n'ar fi nădăjduit că va eși și el odată de sub pătura de foi veștede cu care l'a acoperit păgânătatea sute de ani?

Dar Ungurul, nădăjduind a ajunge la libertate și lucrând pentru a apropia sosirea ceasului aceluia, iacă ajunsese a o avea în mîsu: aproape deplină! Românul din țările dunărene nădăjduind mereu și crezând în viitorul său mai bun, iacă îl ajunsese! Bulgarul și Sârbul și Macedoneanul și Albanzul și Grecul din Turcia, nădăjduind mereu că este și pentru el o ridicare din mormântul în care îl aruncase sparta sute de ani, mormânt zis „staful turcesc”, — iacă ajunsese a prăvăli piatra de pe

ușa mormântului și azi a învia cu toții și a înălța spre cerul dulcel și deplinei libertăți, după care atâtea veacuri să doriră și pentru care atâtea veacuri se rugară lui D-zeu!

Cât de frumos și plin împlini D-zeu rugăciunea lor!

Oare celelalte popoare ce se mai află undeva prin culele și văile și văgăunile Europei, încă robite de alte popoare, — oare acelea să nu nădăjduiască, să nu creadă și ele în învierea cea care atât de luminată se revarsă asupra popoarelor împalate din Balcani?

Poate-se, ca aceea, ce la acelea să întrupă de către D-zeul națiunilor cu mîna largă, la altele, în stări asemănătoare, să nu se întrupăze niciodată?

Nu se poate!

Voi popoarelor apăsate din alte țări, să nădăjduiți și voi cu toată tăria, să credeți din tot sufletul vostru, că — și învierea voastră va veni!

Căci minunea pe care azi o prăznuim: învierea lui Isus Fiul lui D-zeu, nu a fost numai pentru omul singuratic un semn al lui D-zeu, chemându-l să creadă în înviere, ci a fost și pentru popoarele cele puse de soarta lor mașteră în mormânt, un indemn să creadă în înviere, îndemn să creadă, că și de pe a lor mormânt prăvăli-se-va într-o zi piatra prin Ingerul Libertății, și atunci și ele învia-vor, făcându-se în jurul învierii lor praznic luminat și mare, ca praznicul pe care îl serbează azi popoarele liberate din mormântul păgân din Balcani, — și ca praznicul pe care azi toată creștinătatea îl serbează veselă și fericită!

Căci este înviere!

(Libertatea de paști. 1913 No. 18.)

Poporul român e cunoscut ca un popor tare evlavios, cu frica lui D-zeu. Și bine e că e așa. Căci istoria ne e martoră, că prin negrele veacuri prin cari a trecut, dacă el nu s'a pierdut, apoi în întâia linie sfintei biserici românești are ai mulțumi acest lucru, că el alipindu-se de biserică, și-a ținut sufletul legat de sufletul ei și s'a mântuit și el cu ea de vitregia timpurilor.

În această alipire a lui către sfânta biserică, mulțumită lui D-zeu, nu a slăbit nici în zilele noastre. Dovadă vie despre asta ne e faptul, că aproape zilnic cetim prin foi, că ba colo, ba dincolo, e iarăși o sfințire de biserică, ici una unită, dincolo una gr.-orientală, — dar să țin sfînțirile și frumos.

E bine și-i frumos că e așa, dar să ne deie frații noștri Români voe să băgăm în același timp de sa. și un alt lucru:

În multe din locurile în care se înălță biserici mărețe, scumpe, strălucite, ca maice ocrotitoare a sufletului poporului, lipsește ce e mai de lipsă pe lângă aceste maice sfinte: fiica lor, școala! Ba vă putem arăta comune, în cari poporul care până aci avea și o biserică mai veche și o școală cât de cât lângă ea, — s'a apucat (așa fiind povățuit) de zidirea unei biserici nouă, foarte mari, scumpe, strălucite, care i-a încordat puterile până peste poate! Iar pe când biserica era gata, și comuna binisor îndatorată încă pentru ea, au venit dregătoriile țării și au zis: Iacă școala voastră e în așa stare slabă, că nu vi-o mai putem suferi. Să vă faceți o școală nouă ori s'o renovați pe asta ca să răspundă cerințelor legii, că de unde nu vi-o închidem!

Și atunci oamenii își ziceau: Am mai face, dar — nu mai putem! Atîta am cheltuit cu biserica, încât de școală mulți ani de zile nu ne-om putea apuca!

Și își pierd școala!

Și aci e punctul cu care noi suntem nemulțumiți! Că înțelepciunea altceva cere dela noi: una s'o faci și pe cealaltă să n'o lași! Să zidești casă lui D-zeu, dar alături de ea și altar culturii, școală!

Pentru noi e mai cuminte să-l care și-a zidit biserică numai pe jumătate așa pompoasă, dar lângă ea are și școală potrivită, decât cel cu biserică ca Mănăstirea dela Argeș, iar lângă ea făclia școlii naționale s'a stins, altarul culturii române așruit și a lăsat loc școlii streine, care apoi lucrează să bage duhul strein și în biserică și în casele credincioșilor!... Ba am merge așa de departe cu cererea noastră, încât am zice: Unde altfel nu se poate, faceți-vă Români, biserici iară de bărne, de lemn, frumoase, cu ferești luminoase, — că și între zidurile aceloră vă „rimaște D-zeu rugăciunea făcută din suflet curat și din inimă evlavioasă, dar lângă ea înălțați palat școlii românești, care să vă crească din copiii voștri creștini buni și evlavioși pe sama sfintei biserici, — că mai mare folos și mai bună slujbă faceți neamului, decât întors. Din școală bună românească, trace tineretul cu frica lui D-zeu pragul bisericii, dar școala streină îl abate dela dela biserică ta românească, îi îndrumă spre alte altare, spre alte plaiuri ale vieții, cari numai prielnice nu sunt bisericii și neamului nostru!

Că de nu vom face așa, apoi ajunge-vom zile, când vom avea biserici mândre, curat mănăstiri, dar sunând goale, ca semn că a lipsit de lângă ele fiica lor bună: școala confesională!..

Români cari stați în preajmă de a zidi biserică și școală, gândiți-vă mult și bine asupra celor ce aci vi le-am spus!

(Libertatea Noembrie 1911 No. 46)

Nu uita de azi până mâine!

Românul e cunoscut în ochii altor popoare, îndeosebi în ochii poporului conlocuitor maghiar, ca un neam de oameni, căruia dacă -ai greșit ceva, apoi să fil sigur că se va răzbuna asupra ta! Dar nu se răzbună atunci îndată când i-ai răutatea, ci răzburarea lui te poate ajunge mult mai târziu, când tu aproape ai uitat supărarea avută. El Ci el a tot pândit ziua și clasul petrivit pentru a-și răzbuna, și nici nu ști când ți-o face. De aci l'a și botezat Ungurul pe Român: „Tine-mintel!” Că, vezi Doamne, el și pește ani de zile te ține minte și îți plătește călcarea ce i-a făcut bunului ori dreptului lui cutare!

Bine-ar fi de-ar fi firea Românului așa, — dar nouă tare ne vine a crede, că Ungurii prea ne șocotesc vînici, și noi suntem în faptă prea pitici în privința asta! Că de am fi

așa, cum ne poreclesc concetățenii noștri maghiari, niște „fine-minte” vînjoși, — apoi pare-mi-se că și concetățenii noștri maghiari și frații lor Jidani de printre noi, ar umbla mai cu pălăria ridicată înaltea acestui popor, și nici pe a zecea n'ar cuteza să facă față de el atîta fapte de volnicie, sus și jos, mari și mici, precât fac.

Ici-colea mai dau Românii noștri dovadă de „fine-minte”. Vezi ca pildă și faptul pe care îl descriem mai jos petrecut în jurul înmormântării unui român rățăcit din Orăștie, care la alegerile din urmă a votat cu puilul de iudă Farkas: i-au luat limba dela clopotul mare a bisericii, ca să nu-l poată plînge. Și au făcut asta după 20 de luni, peste un an și jumătate, dela păcatul lui. Nu l'au ui-

(Continuare în pag. 6-7)

Cum s'a făcut desgroparea sfintelor oseminte ale Căpitanu'ui

JILAVA

Jilava, cum o arată numele, închisoare umedă și întunecată a fost locul de martiraj al Căpitanului, Nicădorilor și Decemvirilor. Aici în pământurile ei jilave, au fost îngropate trupurile lor Sfinte și acoperite cu lepede grea de piatră întocmai cum Hristos Mântuitorul fusese acoperit de jidovii cei ucigași și lepădați de credința cea dreaptă.

La o margine, în partea dinspre răsărit, într'un șanț împădurit de seicâmi, li s'a săpat groapa mormântului.

E un loc ferit, ascuns vederii.

Nimeni nu se îngrijea de ei. Ruinenile și spinii năpădiseră până deasupra Crucii pe care sta scris: Aici sunt îngropați 14 legionari condamnați pentru felurite crime contra statului, care în noaptea de 29—30 Noembrie 1938 încercând să fugă au fost omorâți după cum spune legea.

Ce mare batjocură și ce nepăsare grozavă față de oameni și Dumnezeu.

Acum mamele și rudele celor morți au curățat și grijit mormântul iar pe crucea aproape putrezită au săpat: Corneliu Z. Codreanu, Constantin Ion, Belimace Doru, Constantin Nic., Caratânase Ion, Bozartan Iosif, Curcă Ștefan, Pele Ion, State Gr. Ioan, Atanasiu Ion, Bogdan Gav., Vlad Radu, Georgeicu Ștefan, Trandafir Ion. — 1938.

INCEPE LUCRUL

După sosirea familiilor celor omorâți se începe lucrul, după un

plan bine chibzuit pentru că peste pământ s'au așezat lespezi grele de piatră, apoi iar pământ. Lucrează mai multe echipe de legionari. Se lucrează și noaptea. Intră la lucru echipe legionerilor din grupul Dea

lui-Negru și o echipă anume pentru înlăturarea bucăților de piatră.

PRIMELE SEMNE

De sub lespezi s'a scos până acum mormane de pământ. Târâcoapele s'au oprit iară într'un pământ tare. E un strat de cărămidă. Din tărănă, un legionar a cules: Trei oscioare, un lanț, o bucată de sârmă, două lacăte, un fier și un rest de tinchoa. Săpăturile continuă. Vă vom spune în numărul viitor al gazetei cum au fost scoase sfintele oseminte ale Căpitanului și ale celorlalți martiri legionari.

Sfintele oseminte ale Căpitanu'ui vor fi îngropate Sâmbătă la Casa Verde

Numai unui singur domn i s'a spus cel Mare și Sfânt: lui Ștefan Voievodul Molcovei. Nu mai credea Neamul că îi va mai fi hărăzit vreodată un asemenea conducător. Dar Dumnezeu care are grijă de neamurile credincioase, care s stricate de putregaiu străin, ne-a mai trimis unul: pe Căpitan. A luptat, a suferit și a murit pentru dreptatea și înălțarea ecestui neam.

Nici măcar nu l-au îngropat creștinește ucigașii, ci i-au aruncat trupul ca la cei netrebniți.

Acum osemintele lui au fost strânse cu grijă și sfintenite și vor fi îngropate așa cum se cuvine Sâmbătă 30 Noembrie la Casa Verde.

Din ordinul lui Horia Sima, Comandantul Mișcării Legionare, săptămâna începând de Luni 25 Noembrie va fi închinată în întregime memoriei, eroismului și jertfei întemeietorului Legiunii. În toate zilele acestei săptămâni, legionarii vor înălța rugăciuni în toate bisericile țării pentru podihna sufletului celui mai mare viteaz și martir al neamului. Miercuri 27 Noembrie sfintele oseminte ale Căpitanului, Nicădorilor și Decemvirilor vor fi așezate în Biserica Sf. Ilie Gogani unde preoții vor rosti ziua și noaptea rugăciuni către Dumnezeu, iar comandanții legionari și toate gradele legionare vor face de veghe la căpătâiul martirilor.

Toate steagurile studenților și ale marilor unități legionare, vor fi aduse la Biserica Sf. Ilie Gogani pentru a fi închinare Căpitanului.

Îngroparea osemintelor se va face Sâmbătă 30 Noembrie la Casa Verde.

Vor veni din toată țara unități legionare pentru a lua parte la această jalnică și sfântă slujbă.

În această zi de Sâmbătă a celei mai mari jertfe din istoria neamului, legionarii de pe întreg cuprinsul Țării vor ține post negru și vor trăi într'o adâncă smerenie.

Generalul în Germania

Generalul Antonescu a fost chemat de cancelarul Hitler în vizită oficială în Germania. La gara din Berlin a fost întâmpinat de domnul Ribbentrop ministrul afacerilor străine german. După trecerea în revistă a companiei de onoare oaspeților români și ceilalți oameni de stat care îl însoțeau au fost conduși la castelul Bellevue.

Generalul Antonescu a depus apoi câte o coroană la mormântul soldaților căzuți în războiul cel mare și apoi la mormântul soldatului necunoscut. Vineri dimineața au început sfaturile între conducătorul Statului Român și domnul Ribbentrop. Tot Vineri generalul Antonescu a fost primit de Adolf Hitler cu care a stat de vorbă 3 ore și jumătate. Pe lângă general au mai luat parte și ministrul afacerilor străine român Mihail Sturza și ministrul german Ribbentrop.

Vineri seara a avut loc o masă în onoarea generalului Antonescu la care au luat parte oameni de stat români și germani.

ROSTUL VIZITEI LA BERLIN

Vizita dela Berlin a generalului Antonescu a avut drept scop întărirea prieteniei româno-germane.

Toate gazetele germane vorbesc de generalul Antonescu pe care îl socotesc unul din cei mai destoinici și mai mari conducători de popoare ale Europei.

România a semnat prin Domnul general Antonescu înțelegerea dintre Germania, Italia și Japonia. Prin această semnătură România este alături de marile state ale lumii contra Angliei și tuturor puterilor care vor robirea țărilor mici și întărirea puterii jidovești.

In loc de 2 Europe, una

Ce însemnătate are alianța României cu Puterile Axei

Cetitorii noștri credem că își mai aduc aminte despre cum stăteau lucrurile mai acuz 2—3 ani. Erau 2 Europe. De o parte stătea Germania și Italia cari împreună s'au legat să fie prietene și au făcut așa numita Axa Berlin-Roma. La asta s'a mai adăugat pe urmă și Japonia așa că s'a făcut o înțelegere în trei.

De altă parte atât Anglia, Franța și cu Rusia la asta adăugându-se și state mai mici cum era și țara noastră. Aceste țări mici intraseră în axa asta pentru că erau conduse de jidăniți ce stăteau la porunca jidănilor celor mari din Londra și Paris.

Anglia și Franța au tot căutat pricină de ceartă cu Germania și cu Italia pentru că nu vedeau cu ochi buni pe Nemți, cari vroiau o Europă fără jidani.

Toată lumea știe cum au bătut Nemții pe toți prietenii Angliei. Cu iuteala fulgerului i-au bătut și pe Francezi, cari erau cea mai mare putere din lume.

Mussolini și cu Hitler au tot tăcut până când într'o bună zi văzând că Anglia nu se mai astâmpără au in-

ceput războiul.

În cele din urmă a mai rămas Anglia singură. Toți ceilalți au fost puși la pământ.

Văzând țările cele mici ce greală au făcut s'au dat și ele de partea Nemților.

Acuma nu mai este decât o singură Europă. România, Bulgaria și Ungaria au făcut legătura de prietenie cu Germania, Italia și Japonia.

Domnul General Antonescu s'a dus anume la Berlin ca să scrie România pe lista țărilor prietene cu Germania, Italia și Japonia.

În felul acesta s'a făcut ceea ce Căpitanul ceruse de mult,

Păcat că nu s'a făcut asta la vreme, pentru că dacă se făcea atunci, nu mai pierdeam noi Basarabia, Bucovina și Ardealul.

Dar decât niciodată, mai bine acuma.

Prin asta suntem în legătură de alianță adânc de strânsă prietenie cu cele mai mari Puteri din lume.

Să dea Dumnezeu ca asta să ne fie și nouă și lor spre folos.

Ridicarea meșteșugărimii în statul legionar

Ministrul muncii a adunat pe toți patronii meseriași legionari pentru ai cunoaște și pentru a se sfătui asupra nevoilor care trâmăntă meșteșugărima și muncitorimea românească.

S'a hotărât ridicarea salariilor ucenicilor pentru a putea trăi omește în timpurile acestea grele pe care le străbatem. O mai mare dragoste din partea patronilor pentru ucenici, pe care să-i îndrumeze și să-i ajute pentru a ajunge buni meșeriași.

Li se va arăta ucenicilor cum să-și îngrijească sufletul și corpul și cum să fie ordonați pentru că cei mai mulți sunt veniți dela țară și dela marginile orașelor unde răsesc în sărăcie și murdărie. Se vor da premii pentru cei harnici și de ispravă. Se vor face deasemenea în timpul liber șezători culturale și se vor scoate gazete pentru ei. Prin mijlocul acestei muncitorime de pretuițeni va avea soarta pe care o merită munca și cinstea ei.

CUTREMURELE de PAMANT Știrile Săptămânii

Dintre toate nenorocirile care se abat asupra oamenilor, cutremurele sunt cele mai grozave și mai pustitoare. Orașe mari, frumoase pot fi în câteva clipe șterse de pe fața pământului și zeci de mii de oameni omorâți sub dărâmături. Bătrâna Europa a fost mai rar încercată de această nenorocire și mai ales de cutremure de țărâna celui care a încercat țara noastră. Acum 300 de ani a fost în Sicilia, o insulă italiană un mare cutremur care s'a sfârșit cu moartea a 600.000 de oameni.

În 1783 la 5 Februarie un groznic cutremur a omorât 100.000 de oameni și a dărâmat 400 de comune în Spania. Și cel mai puternic dintre toate a fost acela dela 1908, care a nimicât orașul Messina din Italia, cu cei 200.000 de locuitori ai lui.

CUTREMURELE DIN ȚARA NOASTRĂ

La noi în țară cutremurele au fost mult mai ușoare și n'au făcut pagube și nenorociri așa mari. La 26 Noembrie 1829 s'a simțit unul puternic care a dărâmat 15 case la București și alte 115 n'au mai putut fi locuite.

Un altul a fost în 1929 tot în Noembrie care a dărâmat coșuri, a crăpat ziduri și a omorât o femeie. În sfârșit marele cutremur dela 10 Noembrie anul acesta care a adus atâtă nenorocire și despre care s'a scris în numărul trecut al gazetei.

PRICINA CUTREMURILOR

Cea mai mare parte a cutremurilor se datoresc mișcării scoarței pământului. Aceasta nu e ca o singură bucată, ci formată din sloiuri care se freacă unul de altul și dau naștere la zguduituri mari. Și ce pot să însemne orașele și satele care le facem noi, față de mărimea unui sloi de pământ. Dar frecăturile acestor sloiuri se fac numai dacă se for-

mează în mijlocul pământului câte o groapă mare. Atunci bucăți mari de pământ se lasă în groapa aceea și până se așează pământul din nou sunt zguduiturile acestea mari numite cutremure. Cu cât groapa este mai mare cu atât cutremurul este mai puternic și mai întins. Astfel un cutremur din Asia la 1893 s'a întins pe o suprafață de 60.000 de kilometri pătrați. O altă pricină a cutremurelor sunt vulcanii. Acestea sunt însă slabe și puțin întinse.

UNDE SUNT MAI PUTERNICE

Sunt părți ale pământului unde sunt cutremure în fiecare lună. Așa este Japonia, țara dela Soare Răsare. Acolo oamenii nu-și mai fac casele din cărămizi și lemn pentru că s'ar dărâma des ci din carton. Se fac mai repede și mai ușor înapoi și nici nu omoară oameni când se dărâmă. La fel se fac și prin India, prin ținuturile unde sunt cutremure Jese.

Sunt apoi foarte primejdioase, cutremurele pentru cei care stau lângă malul mării. Astfel în Spania în timpul unui cutremur apa mării a năvălit pe uscat și a măturat un oraș întreg omorând și înecând zeci de mii de oameni. La fel s'a petrecut unul și în America.

CUTREMURELE NU SE POT PREVEDEA

Nimeni nu poate ști când vin cutremure. Pentru a putea ști ar trebui mai întâi să se afle unde s'a format o groapă sub pământ ori aceasta nu se poate. Dar dacă se întâmplă într'un loc cutremure dese atunci lumea știe că acolo e o regiune de cutremure și se ferește de ea. Și la noi este o regiune de cutremure și anume în ținutul Vrancei. Din fericire nu vin prea dese și nici așa de puternice ca acela care ne-a încercat.

REGINA MAMĂ A PLECAT ÎN ITALIA. M. S. Regina Mamă Elena a României a sosit sâmbătă la Veneția în Italia venind dela Belgrad. În gara Veneția a fost întâmpinată de Ducesa de Spoleto și de mulți români și italieni. Regina pleacă spre Florența unde a stat în timpul când era departe de țară.

TELEGRAMA LUI ADOLF HITLER CĂTRE M. S. REGELE MIHAI.

Cu prilejul alăturării României pe lângă marile puteri pentru noua orânduire din Europa, Adolf Hitler, conducătorul statului german a trimis M. S. Regelui Mihai următoarea telegramă:

Cu ocazia declarației României de alăturare la pactul germano-italo-japonez, trimit Majestății Voastre, cele mai bune urări pentru sănătatea Voastră personală și pentru un viitor fericit, al României.

Semnat: Adolf Hitler

HITLER AJUTĂ PE SINISTRAȚII ROMÂNI. Conducătorul Germaniei a dat 10 milioane lei pentru ajutarea celor loviți de nenorocirea care a lovit țara noastră. Domnul Horia Sima comandantul mișcării legionare a trimis o telegramă prin care mulțumește, pentru darul mărinimos, în numele întregului popor român.

PAMÂNTUL SE CRAPĂ ÎN JUDEȚUL PRAHOVA. În satul Mierla din Județul Prahova s'a crăpat pământul, care alunecă către o vâlcea. Crăpăturile au o lungime de 20 de metri și o adâncime de 2 metri. S'au dărâmat 6 case iar biserica satului este amenințată cu prăbușirea. O alunecare de pământ a mai fost în această comună în anul 1913.

INLATURAREA CĂRȚILOR JIDOVILOR. Toate tiparnițele românești din țară sunt rugate de Ministerul propagandei naționale să nu mai tipărească nici un fel de scrieri jidovească. Fie gazetă, carte, broșură sau manifest. Trebuie alungate odată aceste otrăvuri de suflete, din mijlocul neamului.

PÂINEA SE VINDE LA KILOGRAM. Ministerul Agriculturii aduce la cunoștința tuturor că pâinea nu poate fi vândută altfel decât cu kilogramul. Dacă pâinea are lipsă la cântar, cumpărătorul poate să ceară să i se completeze până la un kilogram.

CEAPĂ DIN BULGARIA. Săptămâna viitoare sosesc în țară, dela Rusciuc 50 de vagoane de ceapă din cantitatea cumpărată de Statul Român. Acestea vagoane vor fi date spre folosință prin primăria orașului București.

CANTINA MUNCITOREASCA LA BRAȘOV. În ziua de 24 Noembrie s'a deschis la Brașov cantina muncitorească a Regiei Autonome I. A. R. Această cantină dă zilnic masa la 200 de persoane. Uzina I. A. R. a dăruit suma de 5 milioane lei și clădirea pentru aranjarea cantinei.

FAPTE LEGIONARE. Legionarii din familia „Biruința Legionară” au botezat 2 copii din București. Unul al lucrătorului Const. Ioniță, al 9-lea copil, și altul al lucrătorului Gh. Stanciu. Purtați pe brațele nașilor au străbătut drumul dela biserică până acasă în cântece legionare. S'a strâns în grabă o sumă de bani care va fi pusă la casa de economie pe numele celor doi copii. Așa își dovedesc legionarii dragostea de neam și așa înțeleg să-și facă datoria față de viitorul Țării.

UNDELEMN DIN TURCIA. S'a comandat în Turcia o mare cantitate de undelemn de măsline. Aducerea în țară este îngreuiată din cauza lipsei de butoaie. Statul a cumpărat un număr mare de butoaie de zinc, cu cercuri de fier. O parte din ele au și fost trimise în Turcia.

TEOFIL SIDOROVICI S'A OMORĂT. Fostul comandant al străjerilor Teofil Sidorovici s'a omorât pentru că statul hotărâse să-i cerceteze averea. Simțea omul că n'o să iasă treaba bine și va înfunda pușcări.

RAZBOIUL DINTRE ITALIA ȘI GRECIA. Războiul italo-grec merge greu din cauza timpului foarte rău și al drumurilor proaste pe care le are Grecia. Totuși trupele italiene au mai înaintat dealungul frontierei grecești în timp ce avioanele au aruncat bombe asupra întăriturilor dușmanului.

20.000.000 PENTRU REPARAREA CASELOR MUNCITORILOR. Domnul general Antonescu a semnat o lege prin care se pune la dispoziția muncitorilor ale căror case au avut de suferit de pe urma cutremurului suma de 20 milioane lei. Sumele vor fi date sub formă de împrumuturi.

LINIȘTE ÎN BALCANI. Ziarele turcești spun că după terminarea războiului dintre Italia și Grecia va fi liniște în Balcani. Celelalte țări nu mai au nimic de împărțit. Ziarele mai vorbesc de felul cum luptă italienii cu grecii.

SEMINȚE PENTRU ÎNSĂMÂNȚĂRILE DE PRIMĂVARĂ. Ministerului de Agricultură i s'a dat importantă să cumpere prin bună învoială din suma de 10.000.000 lei, semințe de: lucernă, trifoi, borșag, glizdei, iarbă de sudan, sfeclă și altele, trebuitoare pentru însămânțările de primăvară.

MARI REVARSAI DE APE ÎN JUGOSLAVIA. Râul Sava s'a revărsat peste maluri acoperind 57 de mii de hectare pentru însămânțat și 2.500 de case. 30.000 de oameni au rămas fără adăpost. Sunt mari pagube.

ADUNAREA MINIȘTRILOR. D-nul general Antonescu a adunat pe miniștri pentru a le vorbi despre călătoria pe care a făcut-o la Berlin și ce hotărâri s'au luat acolo cu privire la România.

Rugăciuni de deslegare de cutremur

Vineri 22 Noembrie în București s'au făcut rugăciuni pentru deslegarea de cutremure. Procesiunea religioasă a fost orânduită de Patriarhie. Zeci de mii de oameni, cu lumânări în mâini au mers pe străzile Capitalei înălțând rugăciuni către Dumnezeu și cântând osanale pentru slava Lui.

În fruntea procesiunii, racla Sfântului Dimitrie Basarabov purtată de studenți, apoi preoți, legionari și mai în urmă D-na Alexandrina Cantacuzino, D-na general Maria Antonescu, D-na Veturia Goga, arhimandrit Scriban, părintele Stan și alții. Școlărițele din Capitală frumos încolonate au cântat tot timpul imnuri religioase. Când cortegiul a ajuns în dreptul bisericii Sf. Ilie Gogani,

mulțimea s'a oprit o clipă și a îngenunchiat cu smerenie și recunoștință în fața trupului neînsuflețit al părintelui protoereu Ioan Moța.

De acolo procesiunea s'a îndreptat dealungul Dâmboviței spre Sfânta Patriarhie ale cărei coline erau acoperite de mulțimile în asteptarea Sfântului. În curtea bisericii după ce s'a făcut o slujbă de împăcare cu Cerul și în care s'a cerut milostivirea lui Dumnezeu pentru țara și poporul românesc a vorbit I. Prea Sfințitul Patriarh.

După terminarea vorbirii, Patriarhul, în genunchi a rostit rugăciunea de deslegare de cutremur, pe care întreaga mulțime a ascultat-o îngenunchiată.

Va apărea Calendarul „Libertatea”

De Sf. Sărbători vom scoate Calendarul „LIBERTĂȚII”. A fi o carte ce nu va trebui să lipsească din casa niciunui legionar.

Așteptați deci Calendarul „Libertății”.

Prețul și felul cum se poate comanda îl vom da în numerele viitoare.